

Kom ud af busken.

Kommunerne er i øjeblikket i gang med at splitte mange institutioner i tusind stykker. Til sommer bliver jeg – med mindre der sker en radikal ændring i udsigterne – nødt til at sige farvel til en række højt kvalificerede medarbejdere, der besidder en meget stor ekspertise på vores område. Det er lærere og pædagoger, der igennem en lang årrække har opbygget specialviden om det at arbejde med anbragte børn. Det tager mange år at opbygge en erfaring og viden, der sikrer, at der handles forsvarligt i forhold til børn, der har været udsat for massive omsorgssvigt. Den faglighed er i risiko for at gå tabt!

Hvorfor har vi denne faglighed? Det har vi, fordi kommunerne har efterspurgt den. Jeg har kun været i branchen i en kortere årrække og alene i den tid, er jeg blevet mødt af krav fra kommunerne om specialviden på en række områder. De krav har vi imødekommet i ønsket om at levere den ydelse, som var efterspurgt.

Der er ikke tvivl om, at arbejdet med at skabe gode relationer er af afgørende betydning i arbejdet med anbragte børn. Det kræver hænder og særligt hoveder at løse den opgave, kommunerne har efterspurgt. Det kan vi, men alle ved, at det kræver mange hoveder, at kunne løse denne opgave i døgndrift – for det er vilkåret på en døgninstitution.

Udgifterne stiger. Ja da. KL sad på den ene side af forhandlingsbordet og nu er de nye lønaftaler et vilkår for os, der skal aflønne – og det må kunderne – kommunerne – naturligvis betale for.

Ingen tør sige det højt, for så taler vi om lovbrud. Når vi taler med konsulenterne i kommunerne, så tør de godt sige det under fire øjne. Nogle gange kommer en lokal politiker også til at sige det i lidt forblommede vendinger til en lokal avis. KL's nu afgående formand Erik Fabrin antyder det blot.

Anbringelser er nu mere styret af økonomiske end af faglige hensyn!

Familiepleje er sagen. 12.000 anbragte børn – der må vel være en grænse for hvor mange kvalificerede plejefamilier, der på faglig forsvarlig vis kan håndtere de meget vanskelige børn, som hidtil er blevet anbragt på de specialinstitutioner, der har udviklet ekspertise på området. Når vi spørger konsulenter om ”det holder” at anbringe så mange i plejefamilier, så er svaret da også nej, men det må jeg jo ikke referere dem for at sige.

Det har været mere end antydning, at institutionerne har monopol på anbringelsesområdet. Faxe kommune var ude med den snøre, fordi man havde registreret et vist sammenfald i priserne på sammenlignelige institutioner. Nu forholder det sig sådan, at en bestemt ydelse kræver et vist mandskab. For eksempel kræver det en vis minimumsbemanding at dække en afdeling i døgndrift 365 dage om året. Det er min klare opfattelse på baggrund af kendskab til mange institutioner, at der ikke ”ruttet med personalet”. Den indlysende forklaring er derfor, at i stedet for at tale om sammenfald i pris, så er det naturligt at tale om sammenfald i ydelsesniveau og det stemmer rigtig godt sammen med de krav, vi er blevet mødt med fra kommunerne. Nemlig krav om at kunne løfte den tunge opgave, som vi bliver stillet.

Nu duer det ikke længere! Kommunerne vælger andre løsninger. Det gør de vel at mærke uden at have spurgt os på institutionerne om, hvad det nu er, der efterspørges. På min institution kan vi give et samlet tilbud, der omfatter såvel døgnophold som undervisning. Et barn i familiepleje kan undervises i kommunalt regi. Hvis det er et ønske, så kan vi imødekomme det og lade barnet

modtage undervisning i en kommunal folkeskole. Det er væsentligt billigere, men vurderer den anbringende kommune, at den kommunale skole kan løfte opgaven, så gerne for vores skyld.

Ønsker kommunerne kortvarige anbringelser, så gerne for os. Lad os indgå kontrakter, hvor de gensidige krav og forventninger er klart afstemt. Ønsker kommunerne anbringelser, der ikke omfatter weekendophold, så gerne for os. Lad os lave en kontrakt om det, hvor anbringelsen kun er en delanbringelse. Ønsker kommunerne en ”personalelight”- anbringelse, så lad os indgå aftaler om det. Ønsker kommunerne en anbringelse, der ikke omfatter specialbistand fra psykologer og andre fagkonsulenter, så lad os tale om det og indgå aftaler om sådanne anbringelser.

Jeg har ofte efterlyst mere klare krav og klart formulerede forventninger til en anbringelse. Vi oplever ofte, synes jeg, at vi ”overtager” et barn fra en kommune og at vi mere eller mindre selv må definere opgaven. Opgavedefineringen afstemmes selvfølgelig med sagsbehandler, der som regel er enig i vores definering. Jeg kunne ønske mig, at sagsbehandlerne i langt højere grad – det skal retfærdigvis siges at mange gør det – er i stand til at stille klare krav til os. Det kan vi forholde os til og vi kan melde til og fra i forhold til, hvad vi som institution finder, at vi kan imødekomme. Når krav og forventninger er klart afstemte er det også meget nemmere retrospektivt at vurdere, om vi rent faktisk kunne løfte opgaven.

Politikere kan ikke fortænkes i at have det klare ønske, at en anbringelse skal føre til et ”normalliv” bagefter. Sådan er det desværre langt fra altid. De store følelsesmæssige svigt, som nogle børn har været udsat for, sætter sig spor resten af livet. Vi kan gøre noget, men ingen kan gøre det hele.

Derfor. Kom ud af busken i kommunerne. Giv os de nye krav om kvalitet i anbringelserne, som I har. Lad os drøfte dem og lad os afstemme krav og forventninger. Jeg kan selvfølgelig kun tale for mig selv, men jeg er sikker på, at I vil kunne komme i dialog med de fleste. Vi har ikke andre hellige køer, end at lovgivningen selvfølgelig skal overholdes.

Aksel Christensen

Forstander

Hjortholm Kostskole